

lønnen af Staten og altsaa ikke pensionsberettiget, kunde der ikke tilstaaes ham Ventepenge. Ansøgerens Trang og Hæderlighed er bevidnet af forskjellige Myndigheder. — Udvalget kan heller ikke tilraade at fremme dette Andragende.

19. Forhenværende Quartermester i Søetaten N. C. C. Svendsen ansøger om Pension i Henhold til Loven af 9de April 1851. Han gjorde Tjeneste paa Capitulation og havde i 1863 en saa lang Tjenestetid, at han var pensionsberettiget. Nogle Maanedes, for hans Capitulationstid med Slutningen af det nævnte Aar udløb, blev han af en Forsat spurgt, om han vilde paatage sig en ny Capitulation, og svarede hertil Nei, men hvis han havde vidst, at dette kunde have Indflydelse paa hans Ret til Pension, vilde han efter sin Fremstilling have svaret anderledes. Paa Grund af de kort efter indtraadte Krigsudsigter opgav han Tanken om Afsted og antog ikke, at der under disse Forhold vilde blive Tale derom, men uagtet han under Flaadens Udrustning var bleven ansat som Baadsmandsmæth ombord i „Sjælland“, fik han dog under 31te December 1863 sin Afsted „ifølge Marineministeriets Resolution og efter eget Døst“. Han indgav nu strax Ansøgning om at maatte forblive i Tjenesten, men da dette blev ham afflaaet, paatog han sig en Andens Tjeneste som Matros, blev saaret ved Helgoland og forfremmedes kort efter til Skibsmandsmæth. Efterat hans Tjeneste som Stedfortræder var udløben, har han gjentagne Gange søgt om Pension, men Bestyrelsen for de militære Underklassers Pensionering har svaret, at denne ikke kunde tilstaaes ham, uagtet han havde en Tjenestetid af over 20 Aar, fordi han ikke var affædiget paa Grund af en ham utilregnelig Aarsag (Lovens §§ 1 og 5). Ansøgeren anbefales af de forskjellige Skibshefer, under hvilke han har staaet.

Udvalget troer, at der i de anførte Omstændigheder — under Forudsætning af, at de i Andragendet ere rigtigt fremstillede — kunde være nogen Grund til at anbefale denne Mænd til at erholde en Understøttelse, og det foreslaaer derfor at henwise hans Andragende til Marineministeren.

20. Affædiget Premierlieutenant R. Hoffmann, bosiddende i Præsto, ansøger om Erstatning for Krigsskade. Medens Hæren i Februar—April 1864 holdt Dybbølstillingen besat, blev den Andrageren tilhørende Eiendom Stengaarden i Dybbøl Sogn, der laa c. 200 Alen Syd for Skandsen Nr. 10, og kun var beboet af hans Hustru og Børn, idet han selv og hans Tjenestekarle gjorde Krigstjeneste, stærkt medtaget af vore Tropper, idet disse bemægtigede sig Alt, hvad der fandtes paa Gaarden af Fødemidler, Brændsel, Straa og Korn, Bogne osv. Det derved lidte Tab anslaaer han til 2,065 Rd., derunder 610 Rd. for Skade paa Markerne efter Taxationsforretning. Under Dybbøls Beleiring blev Gaarden stude i Brand af Preusserne, og herfor har han i 1866 erholdt $\frac{2}{5}$ af den taxerede Brandsskade — hvilket Beløb han har maattet deponere som Sikkerhed for en paa Gaarden hvilende Afstægt — hvorefter han folgte Eiendommen, blot mod at Kjøberen overtog de deri staaende Prioriteter. Af Armeens Intendantur erholdt han i 1865 som Indkvarteringsgodtgjørelse et Beløb af 400 Rd., men iøvrigt har han ikke kunnet erholde nogen Erstatning nogetsteds, navnlig heller ikke af Krigsministeriet, til hvilket han i 1865 og 1866 gjentagne Gange har henvendt sig og som først under 27de Januar d. A. har besvaret disse Andragender derhen, at Ministeriet beklager at være ude af Stand til at foretage Videre med Hensyn til dem. Han har derfor nu henvendt sig til Rigsdagen.

Udvalgets Flertal finder, at det her foreliggende Tilfælde er af en saa særegen Art, at man troer at kunne opfordre Regeringen til at undersøge Sagen og derefter i fornødent Fald stille Forslag. Flertallet indstiller derfor, at Andragendet henvises til Krigsministeren.